

מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וְסוּד כְּתוּרֵי הָאוֹתִיּוֹת

סְפּוּר מִּפְּלֵא מִהֲגִמְרָא עַל אֲהַבַת ה', עֲנוּה, וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה

תֹּרֵה

מָה קָרָה כְּאֲשֶׁר מֹשֶׁה רַבֵּינוּ
עָלָה לְשָׁמַיִם וְנִפְגַּשׁ עִם...
רַבִּי עֲקִיבָא?

הַעֲלִיָּה לַמָּרוֹם

אֵלֶּה

בְּשָׁעָה שֶׁעָלָה מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לַשָּׁמַיִם,
הוּא הָיָה מָלֵא בְּאַהֲבָה לָהּ.
הוּא הִתְרַגֵּשׁ מְאֹד לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה וּלְהַבִּיא אוֹתָהּ לְעַם יִשְׂרָאֵל.

הַמֶּרְאָה הַפְּלִאִי בַּשָּׁמַיִם

כַּאֲשֶׁר מֹשֶׁה הִגִּיעַ, הוּא
רָאָה מִשְׁהוּ מִדֵּהִים:
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּכָבוֹדוֹ
וּבַעֲצָמוֹ הָיָה מְקַשֵּׁט אֶת
אוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה!
הוּא הָיָה קוֹשֵׁר "כְּתָרִים" –
קְשׁוּטִים מְיֻחָדִים –
עַל הָאוֹתֵיּוֹת.

שֶׁעֵתָּה

מי מעיב על ידיך?

רבוננו של עולם!
התורה כל כך שלמה
ומושלמת. למה צריך
להוסיף את הכתרים
הקטנים האלה?

הַהִבְטָחָה עַל רַבִּי עֲקִיבָא

אָדָם אֶחָד יֵשׁ שֶׁעָתִיד לְהִיּוֹת בְּסוּף כַּמָּה דוֹרוֹת, וְעֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף שָׁמוּ.
הוּא עָתִיד לְלַמֵּד מִכָּל קוּץ וְקוּץ בַּכְתָּרִים הָאֵלֶּה, תְּלִי תְּלִים שֶׁל הִלְכוֹת!

"הִרְאֵהוּ לִי!"

מֹשֶׁה רִבֵּינוּ שָׁמַח
מְאֹד לְשִׁמְעַ שִׁיָּהוּ
תַּלְמִידֵי חֲכָמִים
צַדִּיקִים כְּאֵלֶּה בַּעֲתִיד.

הוא בִּקֵּשׁ בִּאֲהָבָה:
"רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
הִרְאֵהוּ לִי!"

אָמַר לוֹ ה':
"חֲזֹר לְאַחֲרֶיךָ"

* (הִסְתּוּבָב וְתִרְאֶה
אוֹתוֹ בְּעֵתִיד)

הַשׁוּרָה הַשְּׁמִינִית

משה מצא את עצמו בבית המדרש של רבי עקיבא!
הוא הלך בענוה וישב בסוף שמונה שורות של תלמידים.
הוא הקשיב בריכוז רב לשיעור.

תַּשֵּׁשׁ כַּחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה

אָבֵל קָרָה דָּבָר פֶּלֶא – מֹשֶׁה רִבֵּינוּ לֹא הֵבִין עַל מָה הֵם מְדַבְּרִים!
רִבִּי עֲקִיבָא לָמַד הֶלְכוֹת עֲמוּקוֹת מְאֹד מִתּוֹךְ כְּתָרֵי הָאוֹתִיּוֹת.
מֹשֶׁה הִרְגִּישׁ צָעֵר וְתַשֵּׁשׁ כַּחוֹ (נִחְלָשׁ), כִּי חָשַׁב שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי תוֹרָה.

הַנְּשִׂאָלָה שְׁשִׁנְתָּה הַכֹּל

"רַבִּי, מִנֵּין לָךְ?
מֵאִיפֹה אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת
הַהֶלְכָה הַזֹּאת?"

כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ רַבִּי עֲקִיבָא לְהֶלְכָה אַחַת מִיּוֹחֲדוֹת וְעִמְקָהּ מְאוֹד,
תָּמָהּוּ הַתְּלָמִידִים וְרָצוּ לְדַעַת אֶת הַמָּקוֹר שֶׁלָּהּ.

הלכה למשה מסיני

"הלכה למשה מסיני"

תאמר לך, טת שפאן עמא שר
סאן, ירס ק

ענה רבי עקיבא לתלמידיו תשובה
תשובה שמחברת את כל הדורות:
"הלכה למשה מסיני!"

* (כך ה' מסר למשה בחר סיני, וממנו זה עבר אלינו)

מיד נתישבה דעתו של משה. הוא נרגע, שמח והודה לה!

הַעֲנֹה שֶׁל מֹשֶׁה רַבִּינוּ

מֹשֶׁה חָזַר בְּשִׂמְחָה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. גָּדוֹל הַנְּבִיאִים עָמַד בַּעֲנֹה עֲצוּמָה וְאָמַר:
"רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! יֵשׁ לָךְ אָדָם חָכָם כָּזֶה כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְאַתָּה נוֹתֵן אֶת הַתּוֹרָה עַל יָדֵי?"

"כך עלה במחשבה לפני"

ענה הקדוש ברוך הוא סוד גדול:
"שתק! כך עלה במחשבה לפני"
(כך אני החלטתי, בחכמה שמעל הבנת בני אדם).

אמר משה באהבה:
"רבונו של עולם,
הראיתני את תורתו הגדולה,
הראני את שכרו!"

אמר משה באהבה:
"רבונו של עולם,
הראיתני את תורתו הגדולה,
את שכרו!"

מסירות הנפש של רבי עקיבא

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

אמר לו ה': "חזר לאחוריד." משה ראה מראה קשה בשוק המקולין (שוק הבשר).
הוא ראה מרחוק איך רבי עקיבא מוסר את נפשו וחייו על קידוש ה' באהבה
עצומה, מתוך קריאת "שמע ישראל".

אמונה מעל לשכל

הזדעזע משה ושאל בכאב:
"רבנו של עולם! זו תורה וזה שכרה?!"
ענה הקדוש ברוך הוא פעם שניה:
"שתק! כך עלה במחשבה לפני."

**המחשבה של ה' היא אינסופית,
ואנחנו מקבלים אותה באמונה גמורה
שהכל לטובה ומתוך אהבה.**

מָה אָנוּ לוֹמְדִים מֵהַסְּפֹר?

נֶצַח

הַתּוֹרָה מְחַבֶּרֶת בֵּין כָּל
הַדּוֹרוֹת - מִמֶּשֶׁה רַבֵּינוּ
וְעַד אֵלֵינוּ הַיּוֹם!

עֲנוּה

גַּם הַגָּדוֹל בַּנְּבִיאִים יָדַע
לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה שֶׁהוּא
אֵינוֹ מִבֵּין הַכָּל.

אֲמוּנָה

תָּמִיד נִזְכֹּר שֶׁ' מְנִיחַ אֶת הָעוֹלָם
בְּצֶדֶק, וּבְאַהֲבָה שְׂגֻדוֹלָה מִהֶבְנֵתָנוּ.
אָנוּ אוֹהֲבִים אוֹתוֹ וְאֶת תּוֹרָתוֹ!